

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXXVII. De Barbaris qui trans Istrum habitabant; quomodo ab Hunnis expulsi, ad Romanos confugerunt, & quomodo facti sunt Christiani. Item & Vlphila & de Athanarico, & de iis quae Gotthis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Quo quidem tempore Themistius Philolophus, oratione coram illo habita, monuit eum, mirandam non esse Ecclesiasticorum dogmatum dissensionem, quippe quæ longe minor sit ac levior eâ quæ in Gentilium dogmatibus reperitur. Varias enim ac multiplices apud illos esse opiniones: atque ut in opinio- num varietate fieri solet, dissensionem de illis ortam, contentiones neces- sario gignere ac disputationes. Ac Deo fortassis ipsi ita placere, ut non facile cognoscatur, utque variæ sint de ipso opi- niones: quo scilicet unusquisque ipsum magis reveretur, cum perfectam ejus B notitiam nemo penitus assequi possit: secum ipse reputans ex eo quoadusque progredi se existimat, qualis ille sit & quantus.

CAPUT XXXVII.

De Barbaris qui trans Istrum habitabant; quomodo ab Hunnis expulsi, ad Romanos confugerunt, & quomodo facti sunt Christiani, item & Viphila & de Athanarico, & de iis quæ Gothis acciderunt, & qua de causa Arianam opinionem amplexi sint.

HAc oratione Themistii Imperator aliquantisper mitigatus, minori quidem acerbitate in puniendo usus est quam antea: iram tamen adversus Sacerdotes Dei conceptam nunquam penitus abjecisset, nisi supervenientes curæ publicorum negotiorum, cum ab ejus- modi studio revocassent. Nam Gothi qui antea trans Istrum sedes habebant & aliis imperabant Barbaris, ab Hunnis expulsi, ad Romanorum fines transvecti sunt. Hæc autem Hunnorum natio, Thracibus ad Istrum degentibus, ipsi- que adeo Gothis, ut ajunt, prius ignota erat. Ac licet vicini inter se essent, se tamen vicinos esse ignorabant, propterea quod maximo lacu inter ipsos inter- jecto, singuli eam partem continentis quam habitabant, finem orbis terra- rum esse existimabant, nec quidquam ulterius esse præter mare & immensam aquarum copiam. Sed cum forte con- tigisset, ut bos caestro percitus lacum tra- jiceret, bubulcus eum insecutus est. Qui cum terras ex adverso sitas conspe- xisset, renuntiavit populatibus. Alii narrant, cervum fugientem, Hunnis qui- busdam venantibus viam monstrasse,

Α νεν' ὅτε δὴ λόγον αὐτῷ περὶ τῶν θεμιστιῶν ὁ φιλόσοφος, παρήκει μὴ χεῖναι τῶν μαθη- τῶν τὴν διαφωνίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν δογμα- τῶν, μετειωτέραν καὶ μίω τῶν παρ' ἑλλη- σιν ἔσαν πολυπλασίως γὰρ εἶναι τὰς παρ' αὐτοῖς δόξας· καὶ ὡς ἐν πλήθει δογμάτων ἀνάγκη τὴν περὶ ταῦτα διαφορὰν πλείους ἔριδας καὶ διαλέξεις ποιῆν· ἐπεὶ καὶ τῶν ἰσως, μὴ ῥαδίως γνώσκεσθαι φίλον, καὶ διαφο- ρως δοξάζεσθαι ὅπως ἕκαστος· μάλιστα Φαύ- ρο, ἀκαταλήπτε ἔσης τῆς ἀκριβοῦς αὐτῶν γνώ- σεως, ἀναλογίζομεθα τὸν ὄλον ἐφικεῖν κα- μίξει, πληλὴς τὴν καὶ οἴος ἐστίν.

Κεφ. λζ'

Περὶ τῶν περὶ τὴν Ἰστρὸν βαρβάρων, ὡς ὑπὸ τῶν ἐκκλήσι- στικῶν ἀποστολικῶν καὶ ἁγίων ἰστορῶν καὶ τῶν φιλο- σοφῶν, καὶ ἀθανασίου καὶ μέγαρο τῶν τῶν συμβαλόντων, καὶ τῶν τῶν ἀρισταίων ἐκείνων ἐστίν.

Ε'Κ δὴ τοιούτων θεμιστιῶν λόγων, φιλο- θρωπότερῶν πῶς διατεθεῖς ὁ βασιλεὺς ἐ χαλεπῶς ἔτως ὡς ἀσπρότερον τὰς τιμω- ρίας ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐφείδετο τῆς τῶν ἱερωμένων ὀργῆς, εἰ μὴ κοινῶν πραγ- μάτων ἐπιτηροῦμεθα φροντίδας, ὅσοι τῶν τοιαύτων συνεχῶς ἀποσπασθέντες γότθοι γὰρ οἱ δὴ πέραν ἰστροῦ ποταμοῦ τὸ πρῶτον ἦσαν, καὶ τῶν ἄλλων βαρβάρων ἐκείνων, ὅσοι λαβέντες πρὸς τῶν καλεσμένων ἔκταν, καὶ ὅσοι ῥωμαίων ὄρεσιν ἐπεσπασθέντες τῶν δὲ τῶν ἐθνῶν, ὡς φασι, ἀγνωστοὶ ἦσαν περὶ τῶν ἱστροῦ τοῖς πρὸς τὸν ἰστρον, καὶ γότθοι αὐτοῖς ἐλάμβανον τὴν ἀποσπασθέντων ἀλλήλων καθότι λίμνης μεγίστης ἐν μέσῳ κειμένης ἕκαστοι τῶν ἐθνῶν ὡς οὐκ εἶναι τὴν καὶ αὐτῶν οἰκηθῆναι μὴ τῶν δὲ, θαλάσσης καὶ ὕδατος ἀπέραντον· συμβαλόντες δὲ ὅσοι οἰσερπλήγη διαδραμεῖν τὴν λίμνην, ἐπι- κολήθησε βυβλίον· καὶ τὴν ἀντιπρὸς τὴν θεασάμεθα, ἠγέρθη τοῖς ὁμοφυλοῦσιν ἄλλοι ὅσοι λέγουσιν, ὡς ἐλατῶν διαφυγῆσαι τῶν ἔκταν ἱστροῦ ἐπέδειξε τῆς τῶν ὄσων.

ἡ ἑπὶ πολὺς καλυπτομένη τοῖς ὕδασι τῆς
 ἡ, τότε μὴν ὑποσρέψαι, θανμάσαντας τὴν
 χάραν, ἀέρι μετρίωτερον, καὶ γεωργία ἡμε-
 ρον ἔχουσαν ἐπὶ κελεύειν ἔθνεσ ἀγέιλαι
 ἀ ἐθαύσαντο δι' ὀλίγων ἡτὰ πρῶτα κατα-
 στήναι εἰς πείραν τοῖς γόθοις μὲν δὲ ταῦτα,
 παντοῦ δὲ ἐπιτραπείδου, καὶ μάχη κελεύειν
 καὶ πᾶσαν τὴν αὐτῶν γῆν καταχεῖν τῆς δὲ
 διακομένους, εἰς τὴν Ῥωμαίων πραιωθῆναι
 καὶ τὸν πόσιμον διαβάλλειν, πρὸς βασι-
 λειαν πρὸς βασιλέα, συμμάχους ἔλοιπῃ
 ἐσθλῶ σφᾶς, ὑποχινόμενος, καὶ δεόμενος
 συγχωρεῖν αὐτοῖς ἢ βελονῶ κατακεῖν ταῦ-
 τος ἡ τῆς πρὸς βασιλέα ἀρξαι ἐλφίλαν, τὸν ἔ-
 ἔθνεσ ἑπισκοπον καὶ γνώμων ἡ αὐτοῖς πρὸς
 χρονοσᾶσης, ἐπιτραπῆναι ἀνά τὴν θράκην οἰ-
 κείν ἐπολλῶ δὲ ὑσέρου πρὸς σφᾶς αὐτῆς
 σασιάντας, διχῆ διαίρεθῆναι ἡ γέιτο δὲ,
 ἡ μὴ ἀθανάειχθῶ τῶν δὲ Φελιγέρνης
 ἐπὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν, κακῶς
 πρᾶξας ἐν τῇ μάχῃ Φελιγέρνης, ἐδέιτο Ῥω-
 μαίων βοηθεῖν αὐτῶ ἔ βασιλέως ἑπι-
 κρῆσαι ἡ βοηθεῖν καὶ συμμαχεῖν αὐτῶ ἔδῶ
 ἐν θράκῃ στρατιώτας, αὐτῆς συμβαλῶν ἐνί-
 κησε, καὶ ἔδῶ ἀμφὶ ἀθανάειχον εἰς φυ-
 γὴν ἔστειλεν ὡσπερ δὲ χάριν διποδιδῆς ἐά-
 λειν, καὶ διὰ πάντων φίλῃ εἶναι πωσῆ-
 ἔδῶ, ἐκοινώνησε τῆς αὐτῆς θρησκείας
 καὶ ἔδῶ πειθομένους αὐτῶ βαρβάρους,
 ἐπειθεν ὡδὲ φρονηῖν ἔ τῆτο δὲ μόνον
 ἡμαί αἰτιον γέγονεν, εἰσέπ νῦν πᾶν τὸ
 φύλον πρὸς ἐθῆναι τοῖς τὰ δρεῖς δοξά-
 (ῶσι) ἀλλὰ γῶ καὶ ἐλφίλας ὁ παρ' αὐ-
 τοῖς τότε ἱερωμένῃ, τὰ μὲν πρῶτα ἐδ' ἐν
 διεφέρετο πρὸς τὴν καθόλου ἐκκλησίαν
 ἐπὶ ἡ τῆς κωνσταντῆς βασιλείας, ἀθετικῆ-
 πῶς οἶμαι μετὰ τῶν τοῖς ἀμφὶ εὐδόξιον
 καὶ ἀνάκτιον τῆς ἐν κωνσταντῆ πόλει σιωδῆς,
 δέμενε κοινῶν τοῖς ἱερέσι τῶ ἐν νικαία
 σωελθῶν ὡς ἡ εἰς κωνσταντινῆ πόλιν ἀφί-
 κῆσ, λέγει) διαλεχθέντων αὐτῶ πρὸς τῶ δόγ-
 ματῶ τῶν πρὸς ἑσῶ τῶν δρεανῆς αἰρέσεως,
 καὶ τὴν πρὸς βασιλέαν αὐτῶ συμπράξεν πρὸς
 βασιλέα ὑποχομένων εἰ ὁμοίως αὐτοῖς δο-
 ξᾶσαι, βιαδῶ εἰς ὑπὸ τῆς χρείας, ἡ καὶ ἀλη-
 θῶς νομίσας ἀμεινον ἔτω πρὸς Θεῶ φρονηῖν

A qua superficie tenuis aquis operata es-
 set. Et istos quidem regionem illam
 admiratos, cum ob cœlitemperiem,
 tum ob frugum ubertatem, statim re-
 diisse, & Principi Gentis sue ea quæ vi-
 derant retulisse. Hunnos vero, ini-
 tium quidem exigua militum manu ten-
 tasse Gothos. Postea vero cum ingen-
 tibus copiis profectos, prælio eos su-
 perasse, universam eorum regionem
 occupavisse. Gothos autem fugien-
 tes, in Romanorum regionem trajecisse:
 se: transmissoque fluvio legatos ad Im-
 peratorem misisse, qui se auxiliares in
 posterum fore Romanis pollicerentur,
 peterentque ut ipsis ubicunque vellent
 degere, concederetur. Hujus lega-
 tionis princeps fuisse dicitur Ulphila,
 Episcopus Gentis Gothorum. Quæ
 quidem legatio cum ex voto eis suc-
 cessisset, permissum illis est, ut in
 Thracia habitarent. Haud multo post
 orta inter eos seditione, duas in par-
 tes divisi sunt. Quarum alteri Atha-
 naricus, alteri præerat Phritigernus.
 Mox commisso inter eos prælio, victus
 Phritigernus, Romanorum auxilium
 imploravit. Quod cum Imperator con-
 cessisset, iussissetque ut milites qui in
 Thracia erant, ei auxilium ferrent, de-
 nuo congressus, victoriam retulit &
 Athanarici copias in fugam vertit. Por-
 ro ut Valenti gratiam referret, seque
 in omnibus fidum atque amicum ei
 fore testificaretur, sectam ejus ac com-
 munionem amplexus est, & Barbaris qui
 sub ipso erant, ut idem quoque sen-
 tirent, persuasit. Neque tamen id so-
 lum, opinor, in causa fuit, ut univer-
 sa Gothorum Gens ad hoc usque tem-
 pus, Arianorum dogmati perpetuo
 adhæserit. Nam Ulphila, qui tunc
 apud ipsos erat Episcopus, initio
 quidem nulla in parte dissentit ab
 Ecclesia Catholica. Cumque re-
 gnante Constantio imprudenter, ut
 opinor, unâ cum Eudoxio & Aca-
 cio Constantinopolitanæ Synodo in-
 terfuisset, cum Episcopis Nicæno-
 rum Patrum decreta sectantibus
 communicare perseveravit. Sed cum
 venisset Constantinopolim, & Arianae
 sectæ Antistites de religione cum eo
 differuissent, eique polliciti essent se
 legationem illius adjuvuros esse apud
 Imperatorem: modo idem cum ipsis
 sentire vellet, necessitate compulsus,

vel quòd eam de divinitate sententiam A potiore esse existimaret, cum Arianis communicasse dicitur, seque & universam Gentem ab Ecclesia Catholica abrupisse. Gothi enim, in iis quæ ad religionem pertinent, ejus magisterio eruditi, & ad mansuetiorem cultum per eum traducti, cunctis in rebus ei facile obtemperabant: pro certo habentes, nihil eorum quæ ab illo aut dicerentur aut fierent, improbum esse, sed cuncta ad utilitatem eorum qui zelo Dei ducerentur spectare. Quin & virtutis suæ multiplex experimentum dedit. Quip- B pe qui pro Christi fide innumera subierit pericula, dum Barbari adhuc Gentilium ritu simulachra colerent. Primusque apud eos inventor existit literarum, & sacros libros in patrium sermonem convertit. Et hæc quidem causa fuit, cur plerique ex Barbaris qui ad Istrum habitant, opinionem Arij sectentur. Porro ea tempestate multi ex iis qui Phrigiterno parebant, propter Christi confessionem necati sunt. Nam Athanaricus subditos quoque suos, suaflu U- phila Christianam religionem amplecti C ægre ferens, tanquam innovatis majorum ceremoniis, multos eorum variis suppliciis affectit. Et alios quidem in judicium adductos, cum Christi fidem libere ac fortiter professi essent; alios ne loquendi quidem facultate eis concessa, è medio sustulit. Fertur enim eos quibus id mandatum fuerat ab Athanarico, statuatam quandam in carpento collocatam, per singula tabernacula eorum, quos Christum colere proditum fuerat, circumduxisse; utque eam supplices adorarent eique sacrificarent, iussisse. Qui cum id facere detrectarent, illos tabernacula unà cum ipsis hominibus incendiisse. Sed & aliud quiddam longe atrocius eo tempore accidisse accepi. Nam præ violentia eorum qui sacrificare invitos cogebant, despondentes animum tam viri, quam mulieres, quarum alix pueros secum ducebant: alix recens natos infantes uberibus suis admotos nutriebant, ad tabernaculum Ecclesiæ quæ illicerat confugerunt, cui cum ignem subiecissent Gentiles, cuncti qui intus erant, incendio consumpti sunt. Verum paulo post Gothi ad pristinam concordiam redierunt: & repentina defectione concitati, Thraces vexare,

Α τοῖς ἀρείς κοινωῆσαι, καὶ αὐτὸν καὶ τὸ πᾶν Φύλον ἀπολεμεῖν τῆς καθόλου ἐκκλησίας ὑπὸ διδασκάλῳ γὰρ αὐτῶν παιδευθέντες, ἀγύθῳ τὰ πρὸς εὐσέβειαν, καὶ δι' αὐτῶν μαχαρόντες πολυθείας ἡμερωτέρας, πάντῃ αὐτῶν ἀπὸ ἐπίθου τοῦ πεπεισμένοι καὶ εἶναι φασὶν ἅπαντα δὲ σωζομένους ἐπισημοῦν ἅπαντα δὲ σωζομένους ἐπισημοῦν τοῖς ζήλοισιν ἔμην ἀλλὰ καὶ πλείστην δέδωκε πείρα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς. Μυρίας μὲν ὑπομείνας κινδύνους ὑπὲρ τῶν δόγματων, ἔτι τῶν εἰρημένων βαρβάρων ἐλλωρικῶς ἰρησκουόντων πρῶτον ὅ γράμματων εὐρετής αὐτοῖς ἐγγράβη, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν Φωνῆν μετέφερασε τὰς ἱεράς βίβλους καθότι μὲν ἐν ὧς ἴππῳ οἱ αὐτῶν τὸν ἴσον βαρβαρῶν τὰ ἀρείς φερόντων, πρὸς φασίς ἠδὲ καὶ ἐκείνο δὲ καὶ πλῆθος τῶν ὑπὸ τὸν Φελικέρῳ ἐπὶ Χριστὸν μαρτυρούσας, ἀνηρέθησαν ὁ γὰρ ἀθανάσιος, καὶ ἐδὴ ὑπὸ αὐτῶν τῶν μύρας ἐλφίλα πείθου χριστιανίζον ἀγανακτῶν, ὡς τῆς πατρῴας ἰρησκείας νοτομεμῆνης, πολλὰς πολλὰς ψυχὰς ὑπέβαλε καὶ ἐδὴ μὲν εἰς εὐθύνας ἀγαγὼν, παρρησιασάμενος ἀνδρείως ὑπὲρ τῶν δόγματων. ἐδὴ δὲ, μὴ ὅ λόγος μετὰ ἀνείλε λέγειται γὰρ ὡς πρὸς ἄνοιαν ἀρμαμάξῃς ἐσὼς, οἱ γὰρ τῶν τοιοῦτων ἀθανάριχος πρὸς ἐλάχθησαν, καὶ ἐκείνη σκλήνη ἀειάγοντες τῶν χριστιανῶν κατὰ χελλομένων, ἐκέλευον τῶν τοιοῦτων καὶ θύειν τῶν δὲ ἀειάγουσιν, σὺ αὐτοῖς ἀνθρώποις τὰς σκλήνας ἐπιπέσειν. Δειπαθέσῃ δὲ τότε καὶ ἕτερον συμβῆναι πάθος ἐπιθύμῳ ἀπειρηκότες γὰρ πολλοὶ τῇ βίᾳ τῶν θύειν ἀναγκαζομένων, ἀσθενεῖ τε καὶ γυναικες, ὧν αἱ μὲν παιδάρεα ἐπιγόντο αἱ ὅ ἀρίστοκα βρέφη ὑπὸ ἐδὴ μετὰ ζῆς ἔσπερον, ἴππῳ τὴν σκλήνην τῆς ἐκείνης ἐκκλησίας κατέφυγον. πρὸς αὐτῶν δὴ πρὸς τῶν ἐλλωρικῶν, ἅπαντες διεσπάρησαν. ἔδωκε εἰς μακρὰν δὲ οἱ γότθοι πρὸς ἀλλήλους ὁμονόησαν καὶ εἰς δόξαν ἐπαρθένης, ἐδὴ ἰρᾶκας ἐνακέρως,

καὶ τὰς αὐτῶν πόλεις καὶ κώμας ἐδήην πυθό-
μεν. ὃ ἑάλθη, τῆ πείρα μεμάθηκεν ὄσον ἡ-
μαρτεν οἰθνεὶς γδ αὐτῶν τὲ καὶ τοῖς δεχομένοις
χρησίμως ἐσεαδὲν γότθες. Φοβερός δ' ἐ τοῖς
ἐναντίοις, ὡς ἐν ὄπλοις αἰετὸν παρειασμένους,
τῶν ρωμαϊκῶν ταγματῶν ἡμέλει καὶ ἀντὶ τῶν
ἐκδοτῶν εἰς στρατίαν Ἰππικῆς ἐκ τῶν ὑπὸ
ρωμαίους πόλεων τε Ἐκωμῶν, χρυσίον εἰσε-
πέσσει οὐ σφαλεῖς ὅτ' ἐλπιδ' ἔσται, καὶ ἀλιπῶν
τῶν ἀντιόχειαν, ὡς δ' ἡ εἰρήνη κωνσταντινουπόλιν
ἀφικέσθαι ἡνίκα δ' ἡ ὁ κ' τῶν ἐτέρως αὐτῶν χρεῖστα-
νισίων διωγμὸς ἀνακωχὴν ἔσται. ἐν ζωῆς δ' ἐ
τελευτήσασθαι, ὡς ἐβλήθη εἰς τὴν αὐτῶν δ' ὁ-
χλὴν θεόδωρον, τῶν τὰ δ' ἄρ' εἰς φερόντων
περὶ αὐτόν.

urbesque eorum & vicis vastate ceperunt. Qua re audita, Valens experimento iplo didicit quantum errasset. Nam cum sperasset Gothos, sibi quidem ac subditis suis utiles, hostibus vero formidabiles futuros, utpote qui sub armis semper praesto essent; Romanas legiones neglexerit. Et pro tyronibus qui ex urbibus & vicis Imperij Romani eligi solebant ad militiam, aurum exegit, sed spe sua frustratus, relicta Antiochia Constantinopolim propere advenit. Quo quidem tempore persecutio contra Orthodoxos ab illo concitata, velut quibusdam induciis interquievit. Mortuo interim Euzoio, Theodorus in ejus locum subrogatus, Arianis illic praefuit.

Κεφ. λη.

Ἡ ἡμεῖς τῆς τῶν Σαρρακηνῶν Φυλάρχου, καὶ ὡς ἐβλήθη αὐτὸν
πρὸς τὴν ῥωμαίων ἀποστασίαν, μωσῆς ὁ ἐπίσκοπος αὐτῶν τῶν
χριστιανῶν χειροτονηθείς, αὐτὰς ἀνείωσε καὶ διήρησεν αὐτῶν τῶν
ἰερῶν καὶ τῶν σαρακηνῶν, καὶ τῶν τῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς ἐβλήθη
Ζενοβίου τῶν αὐτῶν Φυλάρχου χριστιανιστῶν
ἠρξάτο.

CAPUT XXXVIII.

De Mavia Saracenorum regina: & quomodo induciae inter Romanos ac Saracenos ruptae cum essent, renovatae sunt à Mose, qui Gentis illius Episcopus à Christianis fuerat ordinatus. Item narratio de Ismaelitibus & Saracenis, & de Diis illorum: Et qualiter opera Zocomi illorum Phylarchi, Christum colere ceperint.

ΥΠὸ τῶν αὐτῶν τῶν χρόνων, τελευτήσασθαι τὴν Σαρακηνῶν βασιλείαν, αἱ
πρὸς ἐδὲ ῥωμαίους ἀποστασίαι ἐλύθησαν. μα-
ρία ἡ ἡτέρα γαμήλιη, τὴν ἡγεμονίαν τῶν ἔθνους
ἐπιτροπέυσα, ἐδήη τὰς Φοινικῶν καὶ παλαι-
στίνων πόλεις, μέχρι καὶ αἰγυπτίων, ἔξουσι-
μων ἀναπλέοντι τὸν νείλον, τὸν δ' ἄρ' εἰς καλῶ-
ν κλίμα οἰκόντων ἦν ὃ ἔχ' οἱ νομίζε-
ται ῥαδίον ὁ πόλεμος, ὡς ὡς γαυραϊκὸς
ἀσπασκὸς ἀζομῶν καρσεῶν γδ καὶ δυσκα-
τῶν ἰσίων Φασί χρεῖσται ῥωμαίοις ταύτην τὴν
μάχην. ὡς καὶ τὸν ἡγεμόνα τῶν ἐν Φοινικῇ
εραβηλῶν, εἰς συμμαχίαν Ἰππικῆς αὐτῶν τῶν
εραβηλῶν πείσσει τ' ἀνα τὴν ἐὼ ἰππικῆς τὲ καὶ
περὶ τῶν εραβηλῶν τὸν δ' ἐ, γέλασαι μὴ τὴν κλη-
σιν, καὶ δ' ὁπλομαχοῦ ποιῆσαι τὸν καλέσαντα
ἀσπασκῶν ἀζομῶν ὃ πρὸς μαριάν ἀνίσταται
ῥαπῆναι, καὶ μόλις διασώθῃται
ἀσπασκῶν ἡγεμόνον τῶν παλαιστίνων καὶ φοινί-
κων εραβηλῶν ὡς γδ εἰδ' ἐν αὐτῶν κινδυνεύοντα,
ἔπειτα ἐκ τῶν τῆς μάχης καὶ τὴν αὐτῶν πρὸς ἀ-
ξὴν εὐνησὲς ἐνόμισε πρὸς δ' ἰσίων τε ὑπὸ ἡ-
σὲ τοῖς βαρβάρους, καὶ τῶν μὴν καιρὸν ἔδω-
κεν ἀσφαλεσέρας φυγῆς αὐτῶν ὃ ὑπανα-
χωρῶν, ἐν τῶ φεύγειν ἐτόξευσε, ἔδὲ πωλε-

Sub idem tempus mortuo Saraceno-
rum rege, soluta sunt eorum foedera
cum Romanis. Ejusque uxor Mavia quae
principatum Gentis illius administrabat,
urbes Provinciae Phoenices ac Palaestinae
vastavit, ad Aegyptios usque progressa
qui regionem Arabiam dictam incolunt,
sitam ad laevum latus Nili adverso
flumine naviganti. Neque vero id bellum
leve videri poterat, utpote quod a muliere gereretur. Adeo enim asperum ac
difficile Romanis hoc certamen fuisse
ferunt, ut Dux militum Phoenices, Ma-
gistrum pedestris & equestris militiae
quae erat in Oriente, ad opem sibi feren-
dam vocaverit. Et Magister quidem mili-
tium risit vocantem, & praelio cum inter-
esse vetuit. Ipse vero acie instructa con-
gressus cum Mavia quae copias suas ex ad-
verso ductabat, in fugam versus, aegre ser-
vatus est a Duce militum Palaestinae ac
Phoenices. Hic enim cum Magistrum in
discrimine versari cerneret, stultum esse
existimavit, extra praelium sicut ille jus-
serat, manere: statimque accurrens, Bar-
baris sese objecit; ac magistro quidem
tuto fugiendi opportunitatem praebuit.
Ipse vero sensim pedem referens, in-
ter fugiendum tela jaciebat, hostesque

